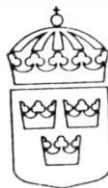

Motion till riksdagen

1985/86:568

Lars Werner m. fl. (vpk)

Förslag till slutlig reglering av statsbudgeten för

budgetåret 1986/87, m. m.

(kompletteringsproposition) (prop. 1985/86:150)

Mot.

1985/86:568

Inledning

Regeringen hävdar i propositionen att den ekonomiska utvecklingen i landet är god och att detta främst är ett resultat av den "tredje vägens politik".

Denna tredje vägs politik innehåller emellertid en rad element som på sikt skapar nya problem inom ekonomin. De framgångar som främst kännetecknar den förda politiken har sin motsatta spegelbild som inte är lika vacker. En samlad bedömning av den förda politiken kräver att också dessa negativa bilder av utvecklingen vägs in och åtgärdas.

De positiva bilder som framhävs är:

- Exportframgångar för den svenska industrin.
- Mycket stora vinster inom näringslivet.
- Minskande budgetunderskott och lägre inflationstakt.

De negativa bilder som också måste visas fram är:

- Minskande marknadsandelar för industrin på hemmamarknaden.
- Svag reallöneutveckling och tilltagande försörjningsproblem för en ökande andel av befolkningen.
- Reformarbetet inom kommunerna har stannat upp. Nedrustning pågår i en rad kommuner.
- Ökande regionalpolitiska problem.
- En kvardröjande arbetslöshet med särskilda problem för ungdomen.

En samlad bedömning av denna politik där både de positiva och negativa bilderna vägs in visar att marknadskrafterna har fått verka fritt med ett starkt understöd av statsmakten.

Vinstökningar och exportindustrins strävanden har överordnats befolkningens och den gemensamma sektorns ekonomiska utveckling. Den gemensamma sektorns tillväxtbegränsning har inneburit att budgetunderskottet har kunnat minskas genom att hämma socialt och ekonomiskt viktig utbyggnad. Företagsvinsterna har främjats genom en aktiv regeringspolitik för att hålla tillbaka löneutvecklingen. Den nödvändiga fördelningspolitiken har inte förts. Viktiga fördelningspolitiska problem kvarstår därför.

De lönearbetande har i allt väsentligt själva, genom att avstå från berättigade löneökningar, och genom att den gemensamma sektorns tillväxt hämmats, fått betala de saldiförbättringar för statsbudgeten och de inflationsför-

bättringar som redovisats som ekonomiska framgångar. De reallöneförbättringar som förutskickas för det kommande budgetåret skall dessutom bl. a. betalas genom att kommunerna förlorar skatteinkomster via större grundavdrag vid den kommunala beskattningen. Detta får – i ett något längre perspektiv – till följd att de lönearbetande själva får betala också denna "förbättring" genom att den gemensamma sektorn dräneras på ekonomiska medel för utveckling. Åtgärden betyder också att konsumtionen styrs över från kollektiv konsumtion till privat konsumtion. Den kollektiva konsumtionen har ett starkt fördelningspolitiskt innehåll och bör enligt vår mening skyddas.

Kapitalägarna, däremot, kan i stor utsträckning fortsätta att öka sina vinster, samla på sig ytterligare likvida medel och berika sig på de anställdas och den gemensammas bekostnad. Belysande för utvecklingen är de två problem som finansministern själv anför som viktiga i kompletteringspropositionens finansplan, dvs. de anmärkningsvärt stora prishöjningarna på vissa varor och den alltför låga investeringsviljan inom landet. Dessa två ganska centrala problem inom den ekonomiska politiken står alltså olösta trots den tredje vägens politik. Till detta kommer som tidigare nämnts de otillräckliga åtgärderna mot regional utarmning och mot ungdomsarbetslösheten och de stora bristerna i fördelningspolitiken.

Regeringspolitiken innehåller alltmer av osäkerhet inför utvecklingen. Ett intryck av "kvartalspolitik" ges genom att regeringen inte förmått lägga fram ett komplett budgetförslag i januari, utan har tvingats komma med kompletterande förslag på såväl familjepolitikens, skattepolitikens och den kommunala ekonomins område. Mer inslag av långsiktighet och framförhållning skulle underlätta för alla inblandade. Bl. a. har det blivit svårt att jämföra regeringens och oppositionens förslag därför att en del av de förslag som regeringen lagt undan för undan berört områden som oppositionen berört redan i de ekonomiska januarmotionerna. Det som varit svårt att förutse har dock varit det kraftiga oljeprisfallet och dollarkursens nedgång i jämförelse med den svenska kronan.

Det ekonomiska läget som nu kännetecknas av bl. a. lägre energipriser, lägre dollarkurs, fleråriga höga företagsvinster, en mycket god likviditet i bolagen och minskat behov av statlig upplåning ger nu ett gyllene tillfälle att på allvar rätta till den felaktiga fördelningspolitiken och inleda en utveckling av den gemensamma sektorns socialt och samhällsekonomiskt viktiga delar och att göra insatser för att varaktigt minska arbetslösheten.

När skall fördelningspolitiken inledas om inte nu när regeringen berömmar sig för det utmärkt goda ekonomiska läget?

Den ekonomiska politikens inriktning

En avgörande brist i regeringspolitiken är att den inte satts in i ett socialistiskt perspektiv, utan främst kännetecknas av att de kapitalistiska lönsamhetsvärderingarna läggs till grund för den ekonomiska utvecklingen.

I den ekonomiska motionen, avlämnad av vpk under allmänna motionsti-

Varje ekonomisk-politisk åtgärd gynnar eller missgynnar, befäster eller försvagar en viss samhällsklass gentemot en annan. Varje självständig arbetarrörelse har som uppgift att med den ekonomiska politikens hjälp främja de breda folklagrens allmänna levnadsvillkor och stödja dem gentemot den härskande klassen och dess etablissemang. Varje socialistisk arbetarrörelse har därutöver som uppgift att infloga denna strävan i en långsiktig strategi för att i grund förändra samhället och befria de hittills underordnade människorna från fåtalsvälde, för att i stället göra dem till den stora maktfaktorn i samhället.

Den kritik av regeringspolitiken som framfördes under den allmänna motionstiden kvarstår i allt väsentligt. Därför är det nödvändigt att ytterligare betona vikten av en mera långsiktig strategi för att möta de ekonomisk-politiska problem som genom kapitalismens utveckling ställs på dagordningen. Problem som inte kan lösas genom den tredje vägens politik, vilken innebär en tillväxt av lönsamhet och produktion utan att nödvändigt reformarbete genomförs på det sociala och samhälleliga området. Den tredje vägen anvisar heller inga förslag till lösningar på längre sikt utöver en fortsatt stram finanspolitik i strävan att begränsa budgetunderskottet. Den fortsatta inriktningen på ett permanent exportöverskott och handel med inriktning mot främst de starka kapitalistiska länderna kommer att ge framtida problem för den svenska ekonomin. Regeringen snuddar vid problemet genom att redovisa de avsättningsbekymmer för svensk industri som kommer i och med att USA:s budgetunderskott skall reduceras kraftigt under resten av 1980-talet. Både vad gäller exporten och de svenska utlandsinvesteringarna så har de främst riktat sig mot den amerikanska marknaden.

I detta sammanhang finns det skäl att åter påminna om den alternativa ekonomiska strategi som vpk skisserat:

Där redogörs för att det är viktigt att svensk arbetarrörelse utöver de traditionella målen om arbete åt alla, social trygghet och jämn inkomstfördelning också anlägger ett långsiktigt perspektiv på frågor som att öka den internationella solidariteten och medverka till en ny ekonomisk världsordning, minskar den svenska sårbarheten genom att frigöra landet från det extrema ekonomiska och tekniska beroendet av de starkaste kapitalistiska makterna, samt arbetar för en ekologisk balans, inte minst genom en offensiv på det energipolitiska området för att för framtiden garantera tillgång till nödvändig energi utan vare sig miljöförstöring eller strålskadad befolkning.

För detta krävs förutom brytandet av kapitalägarnas fåtalsvälde också utvecklandet av en demokratisk ekonomi och en utbyggd och demokratiserad gemensam sektor.

Vänsterpartiet kommunisterna anser att rätten till arbete aldrig kan förverkligas hand i hand med storfinansen. Om svensk arbetslöshetspolitik fortsätter att utvecklas på kapitalets villkor, hotar den att undergräva samhällets utveckling och framtid. Några utvecklingsdrag som förstärker arbetslöshet och undersysselsättning är:

- Kapitalets exportinriktning innebär utlandsinvesteringar och kapitalexport med stora förluster av jobb i Sverige. Storfinsansens alltmer tilltagande internationalisering hotar Sveriges självständighet.
- Otillräckliga investeringar i svenskt näringsliv undergräver sysselsättning och en effektiv hemmamarknad. Sverige blir alltmer utlandsberoende. Importen av insatsvaror i industrin skapar balansproblem. Statsmakterna (regeringen) har anpassat Statsföretag och löntagarfondernas roll till kapitalets exportorientering.
- Den nya tekniken slår ut mängder av arbeten, när den utformas på grundval av nuvarande maktförhållanden.
- Den offentliga sektorn stryps. Den underordnas storfinsansens ideologiska inriktning med privatisering och skjuter tillbaka en utveckling av den offentliga sektorn med service-, sociala och kollektiva behov som är grunden för en arbetsskapande politik.
- Sextimmarsdagen används inte som ett medel att motverka arbetslöshet. I stället föder dagens arbetstidspolitik nya arbetslösa och utslagna.
- Regioner, miljön och kunskapen utarmas i brist på investeringar och en arbetsskapande politik.
- Regeringens ekonomiska politik löser inte problem med arbetslöshet och undersysselsättning. "Underskotten", exportinriktningen och lönedepressning är överordnade målsättningen om arbete åt alla.

Utvecklingen på kapitalets villkor innebär kraftiga regionala obalanser. Äldre arbetskraft slås ut från arbetsmarknaden. Ungdomen får allt svarare att få ett fast jobb. Kvinnor har de sämst värderade jobben, lägst lön samt de sämsta arbetstiderna. De arbetshandikappades plats på arbetsmarknaden minskar.

Kvar på arbetsmarknaden blir dels välutbildade och s. k. duktigt folk med hög lön och förmåner, dels de med begränsade kunskaper och låg lön.

Alternativ inför 1990-talet

En alternativ politik inför 1990-talet kan bara bäras upp av arbetarrörelsen. Kamp mot arbetslösheten görs till politikens huvudfråga. Hela arbetarrörelsen mobiliseras. Kampen mot arbetslösheten förenas med kvinnofrigörelsen och frigör den kraft som hela befolkningen besitter.

Landets ekonomiska politik och statens insatser inriktas på att bekämpa arbetslösheten. Statsföretag, löntagarfonder, regionalpolitik m. m. omvandlas till redskap för en arbetsskapande politik.

Fördelningspolitiken måste skärpas och en "återfördelning" till samhället och de lönearbetande och sämst bemedlade inledas. En sådan återfördelning är dessutom ett led i en politik för arbete och utveckling.

Klassarbetspolitiken överges till förmån för en politik som ställer egna och självständiga alternativ mot kapitalets utveckling. Först då och endast då kan arbetslöshetskurvan vändas och fördelningspolitiken förbättras.

Utifrån denna grund kan en nationell politik mot arbetslösheten formuleras i följande sex punkter:

1. Ett nationellt industrialiseringsprogram i samhällelig regi för 100 000 nya jobb måste upprättas. Programmet måste sikta till att ge industrin en ny struktur och industriarbetet ett nytt innehåll. Den privata industrin saknar förutsättningar att genomföra en sådan kvalitativ förändring.

2. Tekniken är inte neutral eller ödesbestämd. Tekniken är politisk och dess karaktär betingas av de sociala maktförhållandena. De lönearbetande har intresse av en kvalitativt annorlunda teknisk utveckling än den nu förhärskande. De måste inom ramen för en samhällelig, politisk styrning göra detta sitt intresse ledande. Särskilt datatekniken, som är en typ av flexibel teknologi, formas helt olika, beroende på den styrande kraften.

3. Att omfattande program för den offentliga sektorns utbyggnad och förbättring är nödvändigt. För detta talar både infrastrukturella och sociala argument. 100 000 nya jobb bör inom de närmaste åren tillföras den offentliga sektorn.

4. En allmän arbetsstidsförkortning är nödvändig. Eftersom den inte i sig själv upphäver tendensen till utslagning, är arbete åt alla omöjligt att uppnå utan förkortad arbetstid.

5. Den nuvarande arbetsmarknadspolitiken måste reformeras. Den måste inriktas på mer bestående typer av arbeten och mindre provisorier. De arbetslösas rättsställning måste förbättras. Fasta jobb för ungdom måste skapas.

6. Energipolitiken måste förändras. Med ansvar mot de ekologiska begränsningar som ges skall alternativa energislag till kärnkraften utvecklas. En snabb avveckling av kärnkraften är en nödvändighet för att skydda befolkningen mot fortsatta och långsiktigt verkande hälsorisker. Stora insatser för att skapa energi, arbete och social nytta kan göras på detta område.

För att nå dessa mål krävs en överföring av resurser från de stora förmögenheter som skapats av de anställda men som disponeras av företagen. Förmögenheterna har använts för att trissa upp det samlade börsvärdet till en nivå där det måste ifrågasättas om inte den svenska industrin är övervärderad. Vidare har jakten på nya vinster och krav om kapitalets förmering skapat en omsättnings- och spekulationskarusell av rekordformat. Därutöver finns ca 190 miljarder kronor i reala likviditeter placerade i banker, statsskuldväxlar och riksobligationer.

För att nå de ekonomisk-politiska målen krävs att dessa ekonomiska resurser mobiliseras i samhällsbygget genom investeringar för framtiden. Det sexpunktsprogram som ovan presenterats kräver stora insatser. Vpk har tidigare föreslagit bolagsskatt, engångsskatt på stora förmögenheter och en höjning av omsättningskatten på aktier till 6%. De huvudsakliga inkomsterna därav beräknas användas för de reformförslag som vpk lagt fram under vårriksdagen. Denna inriktning av skattepolitiken som inslag i en rättvis fördelningspolitik bör ges regeringen till känna.

För investeringar inom den gemensamma sektorn har för dess långsiktiga utveckling vpk tidigare föreslagit 1 miljard kronor som ett förstaårsanslag, eftersom det bedömts som en rimligsumma för ett första år som skall följas av fleråriga och större investeringar.

För ett industrialiseringsprogram har vpk krävt att löntagarfonderna mobiliseras för nationell och regional industriutveckling och att en vattenkraftsavgift på äldre kraftverk tas ut för investeringar i skogslänen. Till dessa båda omfattande investeringsprogram som utförligare beskrivits i motion 1985/86:A246 om allas rätt till arbete bör nu tillföras ett samhälleligt investeringsprogram för snabb avveckling av kärnkraften och introduktion av alternativa energislag.

För dessa ändamål sammantaget är det rimligt att beräkna ca 10 miljarder kronor utöver vad som ovan nämnts att användas under en treårsperiod. Dessa medel bör i första hand föras över från företagets och det privata kapitalets förmögenheter, som delvis finns placerade som real likviditet. Det är också sannolikt att likviditetstillväxten kommer att fortsätta, varför ytterligare åtgärder bör föreslås undan för undan i den takt det kan anses samhälls-ekonomiskt nödvändigt.

Företagen bör ges möjlighet att inom ramen för en samhällelig styrning av investeringarna till branscher, utbyggnadsprogram och regioner medverka till investeringar av denna storleksordning. Om sådana "samtal" inte leder till resultat bör en tvångsplacering ske där en summa motsvarande 5% av likviditeten via investeringsobligationer som är befriade från ränta och inlöSENSKYLDIGHET inlånas till staten för användning i enlighet med de förslag som ovan lagts fram.

Den gemensamma sektorns investeringar kan inte till någon del upplåtas för investeringar av privatägt kapital. däremot kan med fördel från näringslivet indragna medel användas.

Valutaregleringen

De aviserade lättnaderna i valutaregleringen aviseras mot bakgrund av bl. a. de stora likviditeterna som kan komma till användning vid direktinvesteringar utomlands om lättnader i valutalagstiftningen sker.

För vpk:s del anser vi det vara helt orimligt att lätta på valutabestämmelserna eftersom det finns ett behov av ökade investeringar här hemma. Den transnationalisering av ekonomin som pågår genom den internationella kapitalistiska arbetsdelningen bör inte på detta sätt underlättas utan tvärtom motverkas. I första hand bör en skärpning av tillämpningen av valutalagstiftningen ske på det sätt som redogjorts för i vpk-motion 1985/86:Fi603 angående Sveriges internationella beroende i ekonomisk-politiska frågor. Därutöver kan skärpningar av valutalagstiftningen komma att aktualiseras i takt med ökande problem på området.

Detta bör ges regeringen till känna.

Fördelningspolitiken

Det krävs krafttag på det fördelningspolitiska området. Den lönepolitik som SAF och regeringen gemensamt genomför har inneburit en reallönesänkning på 1-1.5 månadslön. Den kamp mot löneglidning som nu genomförs kommer ytterligare att försämra lönearbetarnas ställning, men som tidigare nämnts så

skall de få kompensation i viss mån bl. a. genom att de kommunala grundavdragen ökar. Tyvärr korrigerar regeringen i sitt skatteförslag, som ligger för behandling i riksdagen, effekterna av detta grundavdrag genom åtgärder som ger mest åt dem som har de högsta lönerna i jämförelse med dem som har lägre inkomster.

De problem med företagens prishöjningar som redovisas i kompletteringspropositionen och LO:s aktiva kamp för att förhindra prisökningar sedan avtalen träffats visar att vpk:s kritik av den ensidiga och förenklade teorin om lönerna som den enda inflationsdrivande effekten var riktig. Farhågorna inför företagens prishöjningar angavs också i vpk:s reservation till frågan om den ekonomiska politikens inriktning vid behandlingen av budgetpropositionen i våras.

Nu drivs en aktiv kamp för att förhindra löneökningar på den offentliga sidan, och det bör i detta sammanhang nämnas att statens arbetsgivarverk tillsammans med kommun- och landstingsförbunden försöker sätta de anställdas lönekrav i motsättning till en bibehållen service inom den gemensamma sektorn. Eventuella löneökningar utöver redan träffade avtal anser man kan slå ut i inskränkningar i verksamheten i stället för som ökade kostnader för arbetsgivaren.

Detta skall ses mot bakgrund av att regeringen använder främst kommuner och landsting som mjölkko för att förbättra det statliga budgetsaldot. En överföring mellan två kommuniserande kärl som inte på något sätt förbättrar den samlade gemensamma sektorns ekonomiska situation, utan enbart leder till en tvångströja på kommunerna.

Vpk:s alternativ till denna utveckling är en ökad beskattning av kapital och förmögenheter, aktiebörs och – som ovan redogjorts för i denna motion – ett utnyttjande av de stora likviditeterna inom företagen. Likviditeter som i dag "bränner i fickorna" hos storfinanserna och förutsätts kunna investeras utomlands, när aviserade lättnader i valutareglerna kommer. Det senare en utveckling som vi från vpk mycket starkt kritiserar och skall motverka med all kraft.

Delpension och KBT

På det fördelningspolitiska området aviseras i kompletteringspropositionen ett återställande av ersättningsnivån för delpensionen till 65% per den 1 juli 1987. Som vpk framförde i sin ekonomiska motion tidigare i år, så bör den reformen tidigareläggas. Vpk kräver ett återställande fr. o. m. den 1 januari 1987. Pengar till delpensioner betalas ur en fond, vilken ej belastar statsbudgeten. I fonden finns fr. o. m. i år ett beräknat överskott på 2,1 miljarder kronor. Hela utgiften för 1986/87 beräknas till 900 milj. kr., varför reformen kan tidigareläggas.

Vidare föreslår vpk att statsbidraget till kommunerna för det kommunala bostadstillägget höjs från nuvarande 25% till samma nivå som det hade 1979, dvs. 43%. På sikt bör staten ta över hela kostnaden. Skälet är att KBT är oerhört olika över landet. Uppenbara orättvisor föreligger. PRO har i en undersökning visat att skillnaden uppgår till 23 360 kr. per år mellan vad den sämsta resp. bästa kommunen betalar. Statsbidraget är det enda styrmedel

som staten förfogar över, och det måste därför användas för att pensionärerna skall få rättvisare boendekostnader. Vi föreslår också att nuvarande nedre och övre hyresgränser (80:- nedre 800:- ogift 950:- gifta=övre), som statsbidraget beräknas efter, slopas. I stället bör statsbidrag utgå efter den faktiska hyran på orten för en tvårumslägenhet.

Matmomsen

Vänsterpartiet kommunisterna vidhåller kravet om ett slopande av matmomsen. Det kan ske etappvis enligt de förslag som vpk under en rad av år lagt fram. Subventionstekniken kan användas så långt denna är verksam. Målet är att momseffekten elimineras på livsmedelspriset. Den glädje som framskymtat både från regeringens och konsumenternas håll över att prishöjningarna på mat förväntas kunna begränsas till 0 under en stor del av innevarande år, bekräftar det viktiga och fördelningspolitiskt riktiga i att tvinga ner matpriserna till en lägre nivå. Ett slopande av matmomsen är ett förnämligt instrument för detta och det – i jämförelse med andra framlagda skatteförslag – fördelningspolitiskt mest motiverade. Som ett första steg bör livsmedelssubventionerna ökas med 3 miljarder kronor utöver redan befintliga subventioner.

Den kommunala ekonomin

Den kommunalekonomiska utvecklingen har under det senaste decenniet genomgått en total förvandling – från en tillväxt om ca 4–5% per år under 1970-talet till ca 1%. Under de borgerliga regeringarnas tid kritiserades åtstramningarna för kommunerna mycket hårt från vpk och socialdemokratin, som för sin del satte tillväxtmålet till 2%. De ytterligare åtstramningar som skett under s-regeringstiden efter 1982 har motiverats med att statskassan bättre behöver pengarna och att en alltför kraftig kommunal expansion leder till inflationsökning. Som tidigare nämnts ingår nu i regeringspolitiken att låta kommunerna betala en del av de skattelättnader som föreslås från regeringen.

Den skenbart goda ekonomin som regeringen hänvisar till är i många fall ett resultat av en anpassning till svångremspolitiken gentemot kommunerna, där kommunledningarna inför vetskapen om att kommunalskattehöjningar är svåra att genomföra måst anpassa munnen efter den av regeringen bestämda matsäcken. Det har inneburit nedskärningar av verksamhet, begränsningar av aktiviteter inom en rad viktiga områden, inte minst i de kommuner som nu drabbas av struktur- och regionalekonomiska kriser i form av avflyttningar och arbetslöshet med påföljande minskat skatteunderlag.

Enligt regeringen skall landstingen få en volymökning med 1,1 % för 1987 och 1 % för 1988. Hela volymökningen skall täcka ökade behov på grund av befolkningsförändringarna. I praktiken blir en så låg volymökning en nedskärning. Under 1980-talet har landstingen icke kunnat fullfölja lagda planer på utbyggnad av primärvård och hemsjukvård. Däremot har landstingen av ekonomiska skäl fullföljt planerna på nedskärningar och akutsjukvård och långtidssjukvård samt slutenvårdsplatser inom psykiatrin, platser som skulle

ersättas av ökad öppenvård och hemsjukvård. Den ekonomiska situationen i landstingen kan spoliera sjukvårdens inriktning på det förebyggande hälso- och sjukvårdsarbetet. Det kommer också att under 1990-talet bli en akut brist på slutenvårdsplatser, eftersom öppenvården är otillräckligt utbyggd. Och nedskärningarna inom slutenvården har gjorts utifrån tidigare planer på en fullt utbyggd öppenvård. Den goda likviditeten i landstingen är endast skenbar. Överskott har uppkommit på grund av att planerad verksamhet ej har fullföljts. Så har t. ex. vårdcentraler byggts som nu står tomma. Landstingets besparingspolitik medför att nybyggda vårdcentraler ej kan bemannas. Det är en besparingspolitik som direkt öppnar vägen för privata initiativ. Det är en ren kapitalförstörelse att låta vårdcentraler stå outnyttjade. Därför kommer säkerligen förslag om att överlåta dessa till den privata sjukvården.

Som exempel kan nämnas Stockholms läns landsting som brukar räknas till de resursstarkare. Här finns fonderade medel på ca 2 miljarder. Detta säger dock inget om den verkliga ekonomiska situationen. I Stockholm kommer trots den goda likviditeten 1 500 långvårdsplatser att försvinna fram till 1990-talet. Dessa ersätts ej av motsvarande resurser inom hemsjukvården. 500 platser inom akutsjukvården och 500 platser inom psykiatriska vården försvinner också. Dessutom skall besparingar göras inom öppenvården motsvarande 36 miljoner. Detta motiveras av den ekonomiska situationen. Stockholm är inget unikt exempel, liknande pågår just nu inom flera landsting.

Besparingspolitiken inom landstingen är ett hot mot arbetarklassens hälsa. Vi vet nu att de flesta sjukdomar som drabbar oss innan vi blir mycket gamla beror på brister i miljön och dåliga sociala förhållanden.

Denna bild av landstingsvardagen ger en annan bild än den som förs fram av regeringen, dvs. att kommuner och landstingskommuner gott kan avstå medel till statskassan därför att de kommer att få en god ekonomi 1987 och 1988.

Mot bakgrund av den stora vikt som vänsterpartiet kommunisterna fäster vid kommunernas roll i en utveckling för att skapa rättvis fördelning och en ekonomisk utveckling som ger nya arbetstillfällen spridda över hela landet, är vi inte beredda att godta indragningar från kommunsektorn. Denna hårda begränsning av kommunernas tillväxt kommer att skapa nya problem som längre fram måste lösas.

I propositionen beskrivs de sammanlagda indragningarna från kommunsektorn till ca 6 miljarder kronor (tidigare beslutade indragningar om ca 2,5 miljarder kronor inräknade). Förslag om indragningar av ytterligare ca 3,5 miljarder kronor ligger för beslut inför den slutliga justeringen av budgeten. Om kommunerna fick behålla dessa medel eller, som i förslag från vpk om skattepolitiken, kompenseras för visst bortfall skulle en tillväxt om ytterligare drygt 2% medges för kommunsektorn. Eventuella extra kostnader för utfall av löneavtal på den offentliga sidan oräknade.

En sådan tillväxt inom den kommunala sektorn anses rimlig mot bakgrund av de stora uppgifter som åligger kommunerna. Detta bör ges regeringen till känna.

Regeringen föreslår att de hårdast drabbade kommunerna skall få stöd dels genom ett förhöjt skatteutjämningsbidrag för vilket också avgifterna ökar,

dels genom att inlåsta medel på likviditetskonto skall kunna utbetalas i förtid.

Detta kan accepteras i väntan på mera grundläggande förslag angående skatteutjämningsystemet. Med anledning av detta vill vi erinra om de förslag beträffande statskommunal enhetsskatt och övergången till produktionsskatt som förts fram av vpk under en rad av år och till den reservation till skatteutjämningskommitténs betänkande SOU 1985:61 som avgivits av vpk:s representant.

Budgetpolitiken och treårsbudgeten

Regeringen beräknar att budgetunderskottet för 1986/87 skall bli 44,9 miljarder kronor, dvs. 4 miljarder kronor lägre än vad som beräknades i budgetpropositionen. Detta till följd av bl. a. en snabbare löneutveckling än vad regeringen antog i januari, och till följd av räntefallet. Det finns anledning att påpeka att just dessa två faktorer fanns medräknade i vpk:s budgetförslag för januari, men att utrymmet då för vår del togs i anspråk för angelägna reformer som inslag i en rättvis fördelningspolitik.

Det finns alla skäl att slå vakt om ett lägre budgetunderskott. Vid hardock i det föregående framfört invändningar mot att man genom att ta från kommunerna för att förbättra det statliga budgetsaldot samhällsekonomiskt inte har åstadkommit just någonting. Särskilt som man på detta sätt begränsar angelägen kollektiv konsumtion via den kommunala sektorn utan att motsvarande reformer kan avläsas på den statliga sidan. Budgetunderskottet har fått bli den allt överskuggande frågan i den ekonomiska politiken.

Vänsterpartiet kommunisterna anser att en politik där kommunerna får möjlighet att utvecklas samtidigt som det statliga budgetunderskottet hålls nere genom åtgärder på förmögenhets-, företags- och aktieomsättningssektornas område är en för samhället och medborgarna mer rättvis och framkomlig väg. De förslag som vpk i denna motion framför angående indragningar av likviditeter och försök till att få företagen att använda sina resurser i en investeringspolitik för framtiden skulle heller inte belasta statsbudgeten, utan vara ett viktigt inslag i en återfördelnings- och utvecklingspolitik.

En politik av det slag vpk förordar skulle genom sina mer långsiktiga förslag till en arbetsskapande politik, som minskar samhällets kostnader för arbetslösheten och ungdomsproblematiken som följer med en långvarig arbetslöshet/undersysselsättning, ge goda möjligheter till ekonomisk tillväxt och stabil utveckling. En måttligt men stadigt förstärkt köpkraft för de lönearbetande skulle också gynna såväl statsinkomsterna som utvecklingen av hemmamarknaden med minskade sysselsättningsproblem som följd.

I det följande behandlas övriga frågor som förts fram i kompletteringspropositionen på skatteområdet, det skogspolitiska området och arbetsmarknadspolitiken.

Garantibeskattningen

I propositionen föreslås en rad förändringar. Flera av dessa kan betecknas som förenklingar av skattereglerna. Denna strävan är bra, men i några fall får detta konsekvenser som inte kan accepteras. Bl. a. gäller det frågan om slopandet av garantibeskattningen av fysiska personers fastigheter och därmed också slopandet av det extra avdraget.

Förslaget att slopa garantibeskattningen av fysiska personers fastigheter kommer på sikt sannolikt att drabba kommunernas ekonomi negativt.

Bostadskommitténs majoritet förordade att garantibeskattningen skulle slopas och föreslog att inkomstbortfallet skulle ersättas med en höjd fastighetsskatt. Även denna inriktning är oacceptabel.

I bostadskommittén reserverade sig vpk:s representant emot slopandet av garantibeskattningen. Här anfördes:

Kommittén föreslår att garantibeskattningen i den kommunala beskattningen av schablonintäktsberäknade småhus ersättes med fastighetsskatt. Den nuvarande kommunala garantiskatten om 1,5 % av taxeringsvärdet skall ersättas med en höjning av fastighetsskatten om 1 % som i sin helhet är en statlig skatt. Kommunerna bör kompenseras sågs det.

Det finns framför allt två skäl som talar emot en sådan förändring. Dels risken att kommunerna i framtiden *inte* kommer att kompenseras för inkomstbortfallet om ca 1 200 milj. kr. som garantibeskattningen i dag ger och dels att det gynnar en lånefinansiering av boendet. Garantiskatten som erlägges för småhus med underskott eller lågt överskott tillkommer kommunerna. Detta för att garantera kommunerna inkomster från dessa oavsett om där föreligger över- eller underskott.

Den väg som statsmakterna under senare år slagit in på, att alltmer beskära kommunernas inkomster, äventyrar även de rättmätiga kompensationskrav som skulle komma ifråga vid den föreslagna ändringen. Det skulle dessutom drabba kommunerna generellt vilket skulle försvåra mer för vissa kommuner än för andra.

Kompensationen till kommunerna avses dessutom ske över skatteutjämningsystemet. Detta ger inte kompensation för det verkliga inkomstbortfallet och förslaget måste även från denna utgångspunkt avvisas.

I konsekvens med att vi avslår förslaget om slopande av garantibeskattningen avslås även förslaget om slopande av det extra avdraget om 1 500 kr.

Beskattningsort

I propositionen föreslås, i likhet med bostadskommitténs betänkande, att beskattningen i annan kommun än hemortskommun (s. k. utbokommun) avskaffas. Vi accepterar detta förslag vad avser schablontaxerade fastigheter. I övrigt avslås förslaget.

Skälen för vårt ställningstagande är att beträffande schablontaxerade fastigheter – i detta fall i huvudsak fritidshus – i annan kommun reglerna kringgås genom att äkta makar skriver fastigheten på den ena och lånen på den andre med borgensförbindelse på den förstnämnde. Vartefter en fritidsfastighet byter ägare genom försäljning kommer detta förhållande att vida-

reutnyttjas under förutsättning att möjligheter för denna konstruktion finns. För ensamstående är det däremot inte möjligt med detta kringgående.

Förslaget att slopa den s. k. utbobeskattningen kommer att drabba vissa kommuner särskilt starkt och viss kompensation för detta har aviserats i propositionen. Detta sker dock med vaga utfästelser. Enligt vår mening måste kompensationen utgå så länge kommunen i fråga vidkänns kännbart inkomstbortfall.

Däremot avvisar vi förslaget att generellt slopa beskattningen i s. k. utbokommun. Bl. a. gäller detta jord- och skogsbruksfastigheter som innehas av fysisk person som bor i annan kommun. Ett generellt slopande av denna beskattningsrätt skulle enligt vår mening få alltför stora negativa konsekvenser för många kommuner, inte minst s. k. utflyttningskommuner.

Uppbörd av kvarstående skatt

I propositionen föreslås att uppbördstiden av kvarskatt skall förkortas. Visserligen skulle det bli vissa förenklingar för skattemyndigheten och arbetsköparna. Däremot skulle vissa skattebetalare drabbas särskilt. Främst gäller detta inkomsttagare med låga inkomster och pensionärer. För dessa grupper skulle en förkortad uppbördstid kunna få allvarliga konsekvenser. Det kan redan med nuvarande regler vara svårt för dessa grupper om de bl. a. innehar ett små- eller fritidshus utan underskott och får kvarskatt genom intäktsbeskattningen. Den totala summan kan vara så pass låg att jämkning inte medges men att beskattningen ändå medför en avsevärd olägenhet då kvarskatten skall erläggas. För pensionärer kan detta vara särskilt påfrestande. Med den föreslagna förkortningen av uppbördstiden ökar dessa problem. För andra kommer jämningsbehovet att öka, vilket medför ökade insatser från skattemyndigheten.

Av dessa skäl finner vi inte anledning att acceptera den föreslagna ändringen.

Skogspolitiken

I kompletteringspropositionen bil. 2 föreslås vissa åtgärder på skogspolitikens område. I det följande kommer vi att punktvist beröra de föreslagna åtgärderna och de ändringar i förslagen som vi anser bör göras. I ett fall yrkar vi avslag, detta val gäller förslaget om en minimiavgift för skogsägare.

Av och till aktualiseras frågan om virkesförsörjningen till vår skogsindustri och olika åtgärder för att förbättra densamma. Förslag till sådana åtgärder får då ofta karaktären av brandkårsutryckning, vilket kan få till följd att mindre väl genomtänkta och utarbetade förslag genomförs. En sådan ordning kan inte vara till gagn för att långsiktigt och på det bästa sättet vårda och förvalta våra skogstillgångar. Vi efterlyser sålunda, som vi också tidigare hemställt om, mera långsiktiga åtgärder för att få en väl fungerande virkesförsörjning. Allt talar för en ändrad beskattning av skogen, någon form av tillväxtbeskattning. När skogsbruksplaner är upprättade på alla fastigheter av skogligt värde, så anser vi att den nödvändiga grunden har lagts för att införa en ändrad skogsbeskattning.

Gällande riktlinjer för skogspolitiken beslutades av riksdagen år 1979. Sedan dess har en rad ändringar och kompletteringar skett med utgångspunkt i 1979 års beslut. Enligt detta beslut skall skogsmark med dess skog genom lämpligt utnyttjande av markens virkesproducerande förmåga skötas så, att den varaktigt ger en hög och värdefull avkastning.

När nu åtgärder föreslås för att öka avverkningen så får detta, enligt vår mening, inte åsidosätta kravet på kvaliteten på skogsråvaran. Inte minst är detta viktigt när sågverksindustrin nu har stora farhågor för att brist på kvalitetstimmar uppstår framdeles. Även utifrån de naturliga förutsättningar som vårt land har att producera barrvirke av hög kvalitet, så måste självklart garantier skapas för att en ökad avverkning inte motverkar kvalitetskravet. Riksdagen beslöt år 1983 i anledning av proposition 1982/83:145 om ändring i skogsvårdslagen bl. a. om avverkningsskyldigheten. I fråga om denna avverkningsskyldighet framhölls i propositionen att utrymme bör ges för s. k. värdeproduktion under ett antal år efter det att ett bestånds lägsta tillåtna slutålder har uppnåtts. Utskottet (JoU 1982/83:84) ansåg att, genom att en viss minsta andel slutavverkningsbar skog inte berörs, enkla regler kan tillskapas som möjliggör produktion av värdefullt sågtimmer. Detta konstaterande i såväl proposition som i utskott bör det nu erinras om, inte minst på grund av att departementschefen har för avsikt att föreslå ändringar av ransoneringsbestämmelserna i skogsvårdsförordningen. Att bestämmelsen om att högst 50% av en fastighets areal får utgöras av kalmark eller skog yngre än 20 år utgör i detta sammanhang ingen garanti för att en värdeproduktion får tillräckligt utrymme.

De aviserade åtgärderna får således, enligt vår mening, inte innebära att målsättningen om en värdefull (kvalitetskravet) avkastning äventyras. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

I detta sammanhang vill vi också peka på andra möjligheter för att utveckla vår skogsindustri, än enbart genom att öka avverkningen. Det är tveksamt för att inte säga uteslutet att bygga ut skogsindustrin ytterligare vad gäller dess kapacitet. Vad det måste handla om är att genom en ökad avverkning, dels ersätta ett importbehov, dels ett bättre kapacitetsutnyttjande. Vi noterar att möjligheterna till en vidareförädling inom skogsindustrin inte omnämns; en utveckling på detta område skulle ge påtagliga förbättringar vad gäller sysselsättning, regional balans och exportvärde. Exempelvis Jämtland där endast ca 15–18% av råvaran förädlas i någon form inom länet skulle man inte märka någon större skillnad i sysselsättningen genom högre avverkning med dagens effektiva avverkningssystem. Skogsbygderna med deras stora sysselsättnings- och avfolkningsproblem skulle bäst bli hjälpta genom en ökad vidareförädling. Enligt vår mening bör således åtgärder vidtas för en ökad vidareförädling. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Vissa åtgärder på skogspolitikens område

I propositionen föreslås att skogsvårdsstyrelserna för sina myndighetsuppgifter för nästa budgetår tillförs 8,5 milj. kr. Utöver vad som har beräknats i årets budgetproposition. Vi hälsar denna anslagsökning med tillfredsställelse. Vi noterar att regeringen hörsammat ett av de yrkanden som vpk framförde i

anledning av budgetpropositionen, där vi anförde att ökade resurser till tillsynsmyndigheten skulle få positiva effekter. Riksdagen avlog nyligen detta yrkande, men vi utgår ifrån att riksdagen nu intar en annan ställning när våra synpunkter nu delas av departementschefen. I propositionen sägs att uppskattningar visar att intensifierad information och rådgivning skulle kunna öka det årliga virkesutbudet t.o.m. år 1990 med 5–7 milj./skm³ i förhållande till nuläget. Detta styrker vår uppfattning om att nuvarande lagstiftning samt en resursstark tillsynsmyndighet skulle till stor del avhjälpa bristerna i en icke fungerande virkesförsörjning. Fördelen med ett sådant förfaringsätt är att åtgärderna då direkt riktas mot de försumliga och passiva skogsägarna. Detta är, enligt vår mening, att föredra gentemot generella åtgärder.

Jordförvärvslagstiftningen

I propositionen föreslås, som vi uppfattar detta, en ändrad tillämpning av 5§ jordförvärvslagen. Det anføres att strävan att utveckla kombinerade skogs- och jordbruksföretag inte får medföra en för snäv avgränsning av juridiska personers möjligheter att förvärva mark.

Vi ställer oss helt avvisande till en sådan förändring av tillämpningen, och skälen till detta är:

För det första finns det en stark kritik mot hur nämnda paragraf nu tillämpas vad det gäller kravet på att juridisk person skall avstå motsvarande egendom vid förvärv av jordbruks- eller skogsmark. Utan att ha helheten över utvecklingen på området, så vill vi nog ändå påstå att i de flesta fallen har förvärvstillstånd getts till juridisk person utan att egendom avståtts.

För det andra finns ett stort behov av komplettering och utökning av framför allt skogsmark till aktiva jord- och skogsbrukare. Bl. a. i Norrlandslännen är det ett högt prioriterat önskemål. Skogsmark som är till salu bör således i första hand tilldelas dessa och även andra som är boende på orten och som ämnar bedriva ett aktivt nyttjande. Om man skall anlägga ett regionalpolitiskt helhetsperspektiv vid tillämpningen av jordförvärvslagen, och som det även anføres i propositionen blir slutsatsen att detta uppnås bäst genom aktiva brukare på orten. Enligt vår mening skulle det bli motsatsen om juridiska personer skulle få större möjlighet att förvärva skogsmark. Utvecklingen inom storskogsbruket med ett alltmer anlitande av entreprenörer och allt mindre lokalt anställd arbetskraft, främjar således inte de regionalpolitiska intentionerna.

Nu skall även en översyn av jordförvärvslagen ske. I anledning av detta har riksdagens jordbruksutskott anfört: "Principen att familjelantbruket skall utgöra basen i jord- och skogsbruket gäller, och översynen skall inriktas på att underlätta uppbyggandet och vidmakthållandet av familjeföretag."

I konsekvens med detta borde i stället tillämpningen skärpas när det gäller kravet om att juridisk person skall avstå motsvarande egendom vid förvärv, detta om behov av mark föreligger hos aktiva brukare, eller andra på orten boende som ämnar aktivt bruka marken.

Av vad vi här har anfört framgår att vi avvisar en tillämpning av 5§ i enlighet med vad som förespråkas i propositionen angående juridiska perso-

ners möjligheter att förvärva mark. Vad vi här har anfört i frågan bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Mot. 1985/86:568

Skogsvårdsavgiften

I propositionen föreslås också en minimiavgift vad gäller skogsvårdsavgiften. Med den utformning som denna nu fått kan den inte accepteras. Skälen till detta är följande.

Som vi tidigare har anfört så har vi ingen förståelse för att juridiska personer får större möjlighet att förvärva jord- och skogsmark. Om en sådan förändring ändå skulle ske, och det samtidigt skulle vidtas åtgärder för en bättre struktur i det privata jord- och skogsmarksägandet, skulle detta få konsekvenser och då i första hand för Norrland och dess inland. Enligt vår mening skulle detta medföra en ökad avfolkning och utflyttning. Den här frågan måste nog ytterligare analyseras om man vill anlägga ett regionalpolitiskt helhetsperspektiv på problematiken.

En annan väsentlig fråga i sammanhanget är att många små fastigheter som är taxerade som jordbruksfastighet har åsatts ett skogsbruksdelvärde. Med den utformning förslaget fått skulle det innebära att många kommer att få dessa avgifter utan att deras fastigheter vare sig är intressanta ur struktur- eller skoglig synpunkt. Ett sätt att komma till rätta med detta problem vore om en nedre gräns sattes för skogsbruksvärdet för vilket avgift skall utgå. Om en sådan gräns kunde fastställas – det fordras nog vissa bedömningar för detta – kunde skogsvårdsavgiften slopas för dem som befinner sig under denna gräns. Det senare som en tänkbar lösning ur administrativ synpunkt.

Den nu föreslagna minimiavgiften har formen av en ekonomisk påtryckning för att åstadkomma en bättre struktur i ägandet. Det innebär då också att den slår orättvist i sin verkan, eftersom det då i många fall handlar om man har råd eller inte att betala densamma. Ett sådant förhållande är högst otillfredsställande ur rättvisesynpunkt.

Vi är väl medvetna om de problem som sammanhänger med att t. ex. dödsbon behålls oskiftade under lång tid, och vi har tidigare till riksdagen hemställt om åtgärder för att rätta till detta. Vi är också beredda att stödja åtgärder för ett aktivt brukande av vår skogsmark. Detta bör också vara möjligt att uppnå utan att vidta åtgärder som är dåligt utredda och underbyggda och vars konsekvenser är svåra att bedöma.

En översyn av jordförvärvslagens effekter skall avse såväl jord- som skogsbruket. Frågor som berör skogsbruket, virkesförsörjningen och prisprövningen kommer att behandlas med förtur. Detta samt de synpunkter vi anfört talar för att riksdagen nu bör avslå förslaget om en minimiavgift för varje skogsägare.

Arbetsmarknadspolitiken

Regeringen berömmar sig för att arbetslösheten minskar. En sanning som kan ifrågasättas. I s. k. högkonjunktur är det fortfarande en stor arbetslöshet. Arbetslösheten uppvisar stora regionala skillnader. De strukturella arbetslöshetsproblemen ökar. Människor i glesbygd och i "strukturella omvandlingsområden" har en mycket besvärlig arbetsmarknad. De handikappade ställs konse-

kvent utanför den ordinarie arbetsmarknaden. Ungdomars möjligheter till fasta jobb är lika små som tidigare. Ungdomsarbetslösheten göms undan i ungdomslag och andra kortsiktiga och arbetsmarknadspolitiska åtgärder.

Vårt krav om fasta jobb för ungdomen med lön att leva på står kvar. Det är en av arbetsmarknads- och sysselsättningspolitikens huvudfrågor. Vpk har tidigare föreslagit åtgärder för att motverka ungdomsarbetslöshet med en målmedveten inriktning mot att skapa nya och fasta jobb till ungdomen. Förutom insatserna för utbildning måste alla andra "ungdomsåtgärder" betraktas som insatser främst med social betydelse.

Regeringen föreslog i sin budgetproposition att rekryteringsstödet skulle avskaffas. Vpk hälsade detta med tillfredsställelse. Denna allmänna subventioneringsform till kapitalägarna är djupt osund. Riksdagen gav emellertid regeringen bakläxa och hemställde till regeringen om ett nytt förslag.

Rekryteringsstödet skall nu enligt regeringens förslag omformas och delas upp i två former, en form för långtidsarbetslösa och den andra formen för övriga svårplacerade. Det nya i regeringens förslag är *inskolningsplatser*.

Inskolningsplatser skall vara till för 18-19-åringar på arbetsmarknaden. Dessa platser skall tas fram i industrin och hela det privata näringslivet. Förslaget om inskolningsplatser, som alternativ till ungdomslag, förutsätter att parterna på arbetsmarknaden träffar avtal om en sådan lösning. Avtalet skall vara klart till den 1 oktober och statsbidrag skall utgå med 50 % av den totala lönekostnaden samt utgå under sex månader.

Förslaget om inskolningsplatser är inte insatt i någon politik som leder till fler fasta jobb. Förslaget kan däremot vara positivt i den meningen att ungdomar får erfarenhet av industrimiljö. Däremot kan hela förslaget ses som en *subventionerad provanställning*. Det är en uppenbar risk att inskolningsplatser blir ytterligare ett näringslivets instrument för utsortering av ungdom. Dessutom kan det allvarligt ifrågasättas om det över huvud taget skall utgå statsbidrag, i ett läge när företagens vinster har nått rekordnivå.

Vpk:s inställning är att politiken skall inriktas på att ungdomen skall erbjudas fasta jobb med en lön att leva på. Dessutom är vi positiva till att ungdomen kan beredas jobb inom industrin. Riksdagen bör därför uttala att regeringen framlägger förslag som leder till fasta jobb för ungdomen.

Vpk ställer även som villkor för att godkänna inskolningsplatser att det inte blir en subventionerad provanställning. Statsbidrag på 50 % av lönekostnaden under sex månader skall bara utgå om ungdomen får ett fast arbete efter inskolningstiden. Bidraget skall därför utbetalas i efterskott.

Vpk föreslår dessutom att de kostnader som samhället åsamkas genom att i första hand det privata näringslivet inte kan tillgodose behovet av arbete åt alla, tas in till statskassan genom exempelvis en särskild "ungdomsskatt" på framför allt de vinster och förmögenheter som byggs upp inom företagen. Regeringen bör framlägga ett förslag om en "ungdomsskatt" som kan finansiera ett program för fasta jobb för alla ungdomar.

Med hänvisning till det anförda föreslås

1. att riksdagen med avslag på regeringens förslag i proposition 1985/86: 150 i motsvarande del godkänner vad i motionen anförts om de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken.
2. att riksdagen med avslag på regeringens förslag i proposition 1985/86: 150 i motsvarande del godkänner vad i motionen anförts om de allmänna riktlinjerna för budgetregleringen.
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om en nationell politik mot arbetslösheten.
4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om utnyttjande av företagens likvida medel.
5. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts angående en beskattning för rättvis fördelning.
6. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om tidigareläggning av delpensionsreformen.
7. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om förhöjt statligt bidrag till KBT.
8. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om etappvis slopande av momseffekten på livsmedel.
9. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om den kommunala ekonomin.
10. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om en skärpt tillämpning av valutaregleringen.
11. att riksdagen beslutar avslå propositionens förslag vad avser sloandet av den kommunala garantibeskattningen och det extra avdraget.
12. att riksdagen beslutar avslå propositionens förslag om avskaffandet av beskattningen i annan kommun än hemortskommunen utom vad avser schablontaxerad fastighet.
13. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts angående kompensation för slopad garantibeskattning i s. k. utbokommun.
14. att riksdagen beslutar avslå propositionens förslag om förkortad uppbördstid för kvarskatt.
15. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om kvalitetskravet i skogsproduktionen.
16. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om vidareförädling.
17. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts angående tillämpningen av 5§ jordförvärvslagen.
18. att riksdagen beslutar avslå förslaget om en minimiavgift för skogsägare,
19. att riksdagen beslutar att statsbidraget till inskolningsplatser endast utgår om det leder till ett fast jobb och utbetalas i efterhand.

20. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till åtgärder och finansiering av fasta jobb för ungdom. enligt vad i motionen anförts.

Mot. 1985/86:568

Stockholm den 13 maj 1986

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Jörn Svensson (vpk)

John Andersson (vpk)

Hans Petersson (vpk)

i Hallstahammar

Nils Berndtson (vpk)

Inga Lantz (vpk)

Tommy Franzén (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

